põld aias ikka laiemaks, ja woos läks rohkemaks, et temmal ennesel ja temma lastel ja laste lastelgi leiba kül olli.

Monne aasta pärrast, kui nälg ja tühhi wannematte wendade kätte tulnud, said nemmad norema rikkusseşt kuulda ja läksid tedda waatma. Seäl näggid põllud ümbertingi kalli wiljaga ja wihkodega kaetud, ja kuulsid leikajatte öiskamist wäljal; seşt se olli otse wiljakorjamisse aeg.

Siis ehmatasid wennad ärra, ja ütlesid issekeskis: Meie olleme pahhaste teinud, et issa andi pölgasime!

Öppet. Sann. 28 peat. 19 salm: Kes omma Maad harrib saab leiba kül; agga kes tühjad asjad taggaajab, saab waesust kül.

2. Jummala põllotö.

Üks tallomees, Otto nimmi, räkis ühhel päwal omma nabri Hanso wasto: Ollen nüüd jo mitto aastat sind ja so ellowisid tähhele pannud; agga pannin ikka ühhe asja, mis sinnust leidsin, immeks, ehk sedda kül wägga kido wäärt kombeks pean. Sa olled, wend! monda önnewahhetamist tunnud ja paljo willetsust ja kurwastust on sinnule ja so ommastele juhtunud; agga ollid ikka ühhesuggune, ning rahho ja röom paistab so silmist ja so wisidest, ni hästi kurjel kui häil paiwil. Öppeta mind, kuida sa sedda jouad!

Hans naerotas selle könne peäle ja ütles Otto wasto: Sedda woin monne sannaga öölda. Sedda mind öppetab minno põllomehhe ammet, ja mo iggapäwane tö. Wata! ma arwan isseennast ja omma ello põllotö sarnatseks.

Otto watis selle könne peäle Hanso silmi, kui ep olleks temma seşt arro sanud. Siis lissas Hans weel selletusseks jure: Wata, wend! kui tulleb willetsust, siis mötlen adra ja äkkede peäle. Need löh-